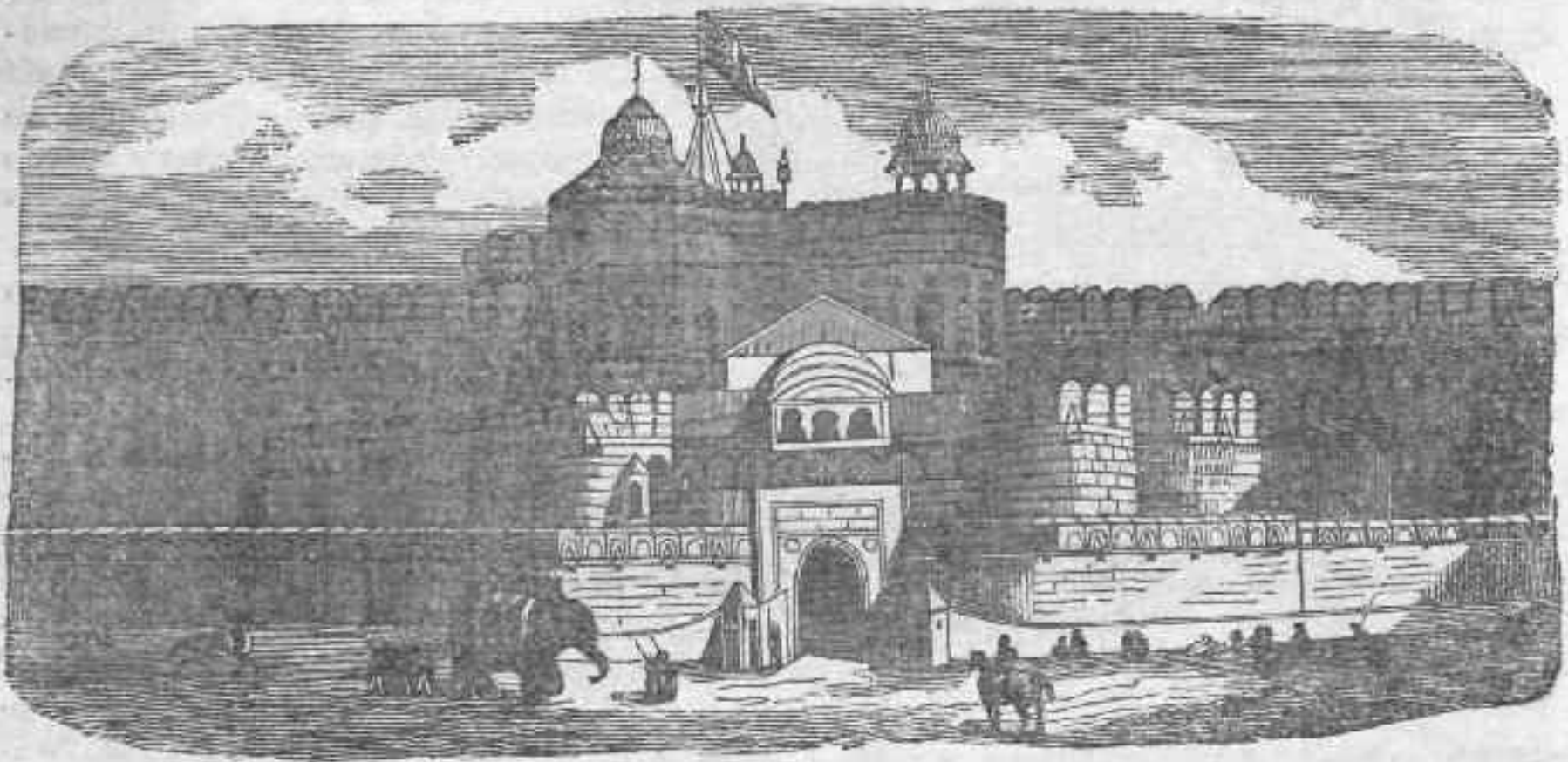

ἐνέδωκε· πρὶν ὅμως καταδικάσθαι ἐκυτὴν εἰς θάνατον, ἢ γυναικεῖα αὐτῆς καρδίᾳ ἀνεπόλησεν ἀρχαίαν τινὰ περίστασιν καὶ συνέλαβε τινὰ ἐλπίδα. Ἐνθουμήθη ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ἀναριθμητῶν ἐραστῶν τοῦ, ὁποῖους ἀπέβαλεν, ἦτο καὶ τις τοῦ ὁποῖου τὴν συνδρομὴν δὲν θὰ ἐζήτει ἐπὶ ματαίῳ. Ἐπειτα λοιπὸν ἀμέσως πιστὸν πρέσβην πρὸς τὸν Σαλαβάτ Χάν διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν της.

Ὁ Σαλαβάτ Χάν δὲν εἶχε κληρονομήσει παρὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ οὔτε θρόνον οὔτε σκῆπτρον· συγκαταλεγθεὶς ποτὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ σμήνου τῶν μνηστῆρων οἵτινες κατέκλυζον τὴν Ἀχμεναγάραν, ἄλλο τι δὲν εἶχε νὰ θέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Τσάν Μπιμπῆς εἰμὴ ὄρκου, ποιητοῦ, χάριτος νεότη-

καθ' ἐκάστην. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐφαίνετο ἡ ζήτηθεῖσα βοήθεια, ἐπρεπε ταχέως νὰ παραδοθῶσιν. Ἰδοῦσα ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα ὅτι πᾶσα παραιτέρω ἀντίστασις ἦτο ματαία, κατεκρημνίσθη εἰς φρέαρ βαθύτατον. Ἀλλὰ μόλις τὸ παρλάσαν ὕδωρ ἐκάλυψε τὸ ὄραϊον σῶμα τῆς Τσάν Μπιμπῆς, καὶ στρατῆς πολυάριθμος ἐφάνη, ὅστις ἐντὸς τινῶν ὤρων διεσχόρπισε τοὺς πολιορκητάς. Τροπαιοῦχος λοιπὸν καὶ χαίρων ὁ Σαλαβάτ Χάν ἔστησε τὰς σικνάς του ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ κειμένου ἀνωθεν τῆς πόλεως. Ἀλλὰ, φεῦ! τὰς ἔστησεν ἀργά. Μεθὼν τὴν ἐπιούσαν τὸν θάνατον τῆς ἐρωμένης του, ἐκάλεσε τὸν οἰνοχόον του, καὶ τὸν διέταξε νὰ ἀναμίξῃ εἰς τὸ σερμπέτι του δροστηριώτατον δηλητήριον· ἔπειτα δέ, ῥοφή-

Φρούριον τῆς Τσάν Μπιμπῆς

της καὶ ὄνομα σεβαστόν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεβλήθη καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἀντεραστὰί του, ἀνεμίχθη εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὰς ῥαδιοουργίας τῶν φιλοδόξων οἵτινες διεγωνίζοντο τότε νὰ κυριεύσωσι τὴν Ἰνδίαν. Ἀνεμίχθη δὲ ζητῶν νὰ λησμονήσῃ τὸν ἐρωτὰ του, ἴσως δὲ ἐπιθυμῶν καὶ ν' ἀποθάνῃ· ἀλλ' ἄλλο ἐζήτει καὶ ἄλλο εἶπεν· εἶρε τύχην μεγάλην καὶ δύναμιν· διότι ἐντὸς τριῶν ἐτῶν διαχάρησε διὰ τῆς σπάθης του πλούσιον κράτος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Ἰνδίας. Ἀλλὰ καὶ ἡγεμονεύων καὶ ἐνθαῦρος, τὴν εἰκόνα τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Τσάν Μπιμπῆς εἶχεν ἀνεξαλείπτως κεχραγμένην εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπέδιδε τὰ κτηνηώματα καὶ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Μόλις ἐφθασεν ὁ πρέσβης τῆς Τσάν Μπιμπῆς, καὶ συναθροίσας ἀμέσως τοὺς ὑποτελεῖς καὶ τοὺς στρατιώτας του, διεκθύθη δρομαίως πρὸς τὴν Ἀχμεναγάραν.

Δυστυχῶς ὅμως μικρὸν διάστημα διεχώριζε τὰ δύο κράτη· ἡ πολιορκία ἐξακολουθεῖτο ὁλονέν, καὶ ὁ εὐάριθμος τῶν πολιορκουμένων στρατὸς ἤλαττοῦτο

σας διὰ μιᾶς τὸ ποτήριον, ἐξέβουξε τὸ βλέμμα ἔχων πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον τῆς πολυποθήτου Τσάν Μπιμπῆς. Οἱ περὶ αὐτὸν ἀνήγειραν τότε τὸ εἰσαίσιον ματυρωλεῖον τὸ ὁποῖον φαίνεται ἔτι καὶ σήμερον, καὶ ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ φέρων εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἀρώματα, σπώρας καὶ ἄνθη.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

— 000 —

Τὸ 1819 ἔτος, Γάλλος τις, Κέρουλος Βουσσὸς τὸ ὄνομα, στενοχωρηθεὶς εἰς Παρισίους, μετέβη εἰς Νεου-Ἔρκων, ὅπου ἐβόησε τὸν Μάϊον μῆνα. Ὁ Γάλλος αὗτος ἦτο νέος εὐσώματος, ῥωμαλέος, ἐπιτήδειος κινηγὸς καὶ ἱππεὺς ἀριστος. Εἶχε δὲ καὶ πνεῦμα καὶ γεννησιώτητα καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀξιώλογον χαρὰ κτήρη, ἀλλ' ἀτυχῶς καὶ χρεὴ.

Εἰς τοὺς πολιτισμένους τόπους, ὁ δανειστὴς εἶναι

πρόδρομος τοῦ κλητῆρος, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου βλέπεις δικαστικά ἐντάλματα καὶ Μεδρεσέν. Ὁ Βουσσὺ ὁμως, ὅστις ἠγάπη τὸν ἥλιον, τὸν καθαρὸν αἶρα καὶ τὴν θέαν τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ, ἀνεχώρησε πρὶν τὸν φιλοξενήσωσιν εἰς τοιαύτην τινὰ εὐάερων οἰκίαν, καὶ ἀνεχώρησε φέρων τίτλους ἰδιοκτητοῦ ἀπεράντου δάσους, τὸ ὅποιον ὁ πατήρ του εἶχεν ἀγοράσει πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς εὐτελῆ τιμὴν, εἰς τὸ Ὅϊον. Ὁ προβλεπτικός οὗτος πατήρ, γνωρίζων τὴν παραλυσίαν τοῦ υἱοῦ του, ἀπηγόρευσε ῥητῶς εἰς τὴν διαθήκην του τὴν πώλησιν ἢ καὶ τὴν ὑποθήκυσιν ἕστω καὶ μικροτάτου μέρους τοῦ δάσους πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα ἐτῶν. Ἀπέθανε δὲ ἀρεῖς εἰς τὸν υἱὸν του μεγίστην λύπην καὶ πεντακοσίαις χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου μετέβαλεν ὁ κληρονόμος εἰς καπνόν.

Τὴν παρεμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Βουσσὺ, ἐπιθεωρήσας τὴν περιουσίαν του, εἶδεν ὅτι εἶχε δέκα μὲν χιλιάδας φράγκων μετρητῶν, ἐξήκοντα δὲ ἄλλας χρέους. Ἀλλά, κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὑπεμειδίασεν, ἐνθυμηθεὶς τὸ μέγξ τῆς Ἀμερικῆς δάσος του εἰς τὸ ὅποιον ἀνέθετε πολλὰς ἐλπίδας. Ὅλοι ἔχομεν τὴν πατριάν μας, κατὰ τὴν παροιμίαν εἶχε λοιπὸν καὶ ὁ ἡμέτερος Κάρολος τὴν ἐδικήν του, ἤθελε δελαδῆ νὰ γείνη μέγξ ἰδιοκτητῆς εἰς τὸν τόπον τῶν Μοϊκωνῶν. — Θὰ ἐκχερσώσω, ἔλεγε, τὸ δάσος μου, θὰ κόψω τὰ δένδρα, θὰ κατασκευάσω οἰκίας, θὰ φέρω Γερμανοὺς, Ἰρλανδοὺς καὶ Μιύρους, καὶ θὰ γίνω εὐεργέτης καὶ φυσικός ἀντιπρόσωπος τῆς μελλούσης πόλεώς μου Bussy-Town. Ἐντὸς πέντε χρόνων θὰ πληρώσω τοὺς δυνειστάς μου, θὰ γίνω βουλευτής, ἴσως δὲ καὶ κυβερνήτης τῆς πολιτείας, καὶ θὰ εἶμαι εἰκοσάκις πλέον ἐλεύθερος καὶ ἰσχυρὸς τῶν εἰς Εὐρώπην φίλων μου.

Μόλις ἐλθὼν εἰς Νεοεβόρακον ὑπέβαλε τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας του εἰς δικηγόρον, ὅστις τὰ εὐρεν ἰσχυρότατα· ἐπειτα δὲ, ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Astor-House, ὅπου εἶχε καταλύσει, ἐγεύθη μὲ πολλὴν δρεξίν. Σημειωτέον ἐνταῦθα ἐν παρόδῳ ὅτι τὰ Ἀμερικανικὰ φραγητὰ ὁμοιάζουν πολὺ τὸ ἔθνος· δὲν εἶναι μὲν ἐκ τῶν νοστιμωτέρων καὶ κλητεῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ποικιλλωτέρων καὶ θρεπτικωτέρων καὶ ῥεβέντι καὶ ἀνανὰς καὶ πέπερι, ὅλα εἶναι ἀναμιγμένα, ὡς ἀνάμικτοι εἶναι καὶ οἱ Ἴνδοι μετὰ Μιύρων καὶ Εὐρωπαίων. Ὁ Βουσσὺ, ὅστις κατὰ τύχην εὐρέθη ἀντικρὺ ὄρασιότητος Ἀμερικανίδος, ἐχούσης τοὺς γυμνοὺς ὤμους λευκοτάτους, διέχυσεν ἐντὸς ὀλίγου θαψιλῶς ὅλας τὰς εὐγενεῖς φράσεις ὅσας περιέχει ὁ Ὅμηρος τῶν Ἑένων. Ἡ δὲ κυρία κωταγοητευθεῖσα, ὡς ἐδειξε τοῦλάχιστον, προέτεινε μετὰ πολλῆς χάριτος πρὸς αὐτὸν τὸ ποτήριόν της, ὅτε ἐκεῖνος, ἀκολουθῶν τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἔλαβε τὸ θάμβρος νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν καμπάνιον εἶνον. Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη εὐμένεια τοσοῦτον ἐμέθυσε τὸν φίλον μας, τὸν ὅποιον ἡ πεῖρα τοῦ Παρισιανοῦ κότμου δὲν εἶχε φρονιμεύσει, ὥστε ἐτάλμησε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν νέαν κυρίαν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐπι-

σκερθῆ αὐτὴν πρὸς τὸ ἐσπέρας· ἐκείνη δὲ δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν.

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην νὰ μὴ σπεύσῃ νὰ σκανδαλισθῆ, διότι αἱ τοιαῦται παρεχωρήσεις δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Αἶνεαι, ἀν καὶ πολὺ πλέον ἐλεύθεραι τῶν τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, δὲν ὑποπίπτουν ἴσως εἰς περισσότερα σφάλματα. Εἶναι τάχα ψυχραὶ καὶ φρόνιμοι; Δύσκολος ἢ ἀπόκρισις. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν περιμένουν πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐλευθεριότητα τῶν γονέων των, αἰσθάνονται ἐνωρὶς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσωσι πλούσιον σύζυγον. Ἡ νέα ἄρα ἢ ζητοῦσα σύζυγον ἀνάγκην ἐραστοῦ δὲν ἔχει.

Ὁ Βουσσὺς, μὴ γνωρίζων τὰ ἤθη τοῦ τόπου ἐστηρίχθη μετὰ τὸ γεῦμα ἐπὶ τινος τῶν μακμαρίνων στηλῶν τοῦ Astor-House, καὶ καπνίζων τὸ σιγάρον του ἔβλεπε διαβαῖνον τὸ πλῆθος εἰς Broadway. — Ὅποια θαυμασία ἐλευθερία! ἔλεγε κατ' ἐαυτόν. Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας μ' ἐγνώρισεν ἡ νέα ἐκείνη καὶ ἀμέσως ἐδέχθη καὶ τὸ κρεσίον καὶ τὴν ἐπίσκεψίν μου. Ὅποια γλυκεῖα ἐλευθερία ἡθῶν! Ὅποια συνετὴ οἰκονομία τοῦ χρόνου!

Ἐνῶ δὲ τοιαῦτα διαλογίζετο, ὑψηλὸς τις νέος, ἀθλητοῦ ἔχων δύναμιν καὶ πρόσωπον εἰλικρινές καὶ ζωηρόν, προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ γαλλιστί, ἀλλὰ προφορᾶν ἔχων νορμανδικήν·

— Κ. Βαρόνε Βουσσὺ τοῦ Ῥοκεδρὺν, ἔχετε συγγενεῖς εἰς Καναδᾶν;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ πόθεν γνωρίζετε τόσον καλὰ τὸ ὄνομά μου;

— Εὐκολώτατα· τὸ εἶδ᾽ σήμερον ὅτε τὸ ἔγγραψατε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Astor-House. Ἐγὼ εἶμαι ἱππότης τοῦ Ῥοκεδρὺν, πολίτης τῆς κομητείας τῶν Τριῶν Ποταμῶν, εἰς τὸν Κάτω Καναδᾶν, καὶ δικηγόρος εἰς Μοντρεάλ.

— Φίλτατέ μου ἐξάδελφε, ἀνέκραξεν ὁ Βουσσὺ λαβὼν τὴν χεῖρά του, εὐχαριστῶ τὴν τύχην ἢ ὁποία μὲ ἐβοήθησε νὰ ἐντακνωθῶμεν. Πρὸ πολλοῦ ἐλησμόνησα τὸν τίτλον τοῦ βαρόνου καὶ τὸ ὄνομα Ῥοκεδρὺν.

— Πῶς τὰ ἐλησμόνησες! ἀνερώνησεν ὁ Καναδός· τὸ ὄνομα τοῦ Ῥοκεδρὺν δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια λησμονοῦνται εὐκόλως. Πῆμεις οἱ Καναδοὶ φυλάττομεν κλητέρα τὴν ἐνθύμησιν τῶν Γάλλων πατέρων μας.

— Συγχώρησόν με, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, ἐπανέλαβε μειδιῶν ὁ Βουσσὺ. Τὸ 1792 ὁ πάππος μου, θερμὸς δημοκράτης, ἀγκπῶν πολὺ τὴν πατρίδα, τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἐνόμισε καλόν, διὰ νὰ σώσῃ τὰ τρία ταῦτα πολύτιμα ἀγαθὰ, νὰ κάμῃ τινὰς θυσίας εἰς τὰς προλήψεις τοῦ καιροῦ. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν βαρονίαν του καὶ τὸ ὄνομα Ῥοκεδρὺν, ἔτρεξεν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἔγεινε συνταγματάρχης τῆς δημοκρατίας. Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαρέγγου, ἐπειδὴ οἱ καιροὶ ἔγειναν γλυκύτεροι καὶ ὁ πατριωτισμὸς του δὲν ἦτον πλέον ὑποπτος, κατέθεσε μὲν τὰ ὄπλα, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμήθη οὔτε τοὺς τίτλους του οὔτε τὸ παλαιὸν του ὄνομα. Ὅλος ὁ στρατὸς τὸν ἐγνώριζεν ὡς Βουσσὺ,

τὸν ἀνόμαζεν ἀνδρείον, καὶ τοῦτον τὸν τίτλον ἀτήρῃσεν. Ἴδού διατί ὀνομάζομαι σήμερον Κάρολος Βουσσὺ, γέννημα τῶν Παρισίων, περιηγητὴς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἰδιοκτικτῆς δάσους κειμένου, δὲν ἠξεύρω τῆ ἀληθείᾳ ποῦ, παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Σιότου καὶ τοῦ Keil-River, νομίζω, πρὸς τὸν τεσσαρακοστὸν βαθμὸν τοῦ βορείου πλάτους.

— Διατί λοιπὸν ἔγραψες εἰς τὸ βιβλίον βιβλίου Βουσσὺ τοῦ Ροκεβρὺν;

— Διότι οὕτω ἐτυνάθισα νὰ γράψω εἰς τὰ ξενόδοχα τῆς Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας· οἱ τίτλοι Ουμθόνου τοῦ ξενόδοχου.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν εὐτύχησα νὰ ἀπαντήσω συγγενῆ, ὃ ὁποῖος, εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν λύκιων καὶ τῶν κυνηγῶν τῶν ταλλάρον, θεωρεῖται σχεδὸν φίλος, πρέπει νὰ τὸν διώσω μίαν καλὴν συμβουλήν.

— Καὶ δύο, ρθάνει μόνον νὰ μὴ μὲ καθυποβάλουν εἰς ὑποχρεώσεις.

— Τσιαύτη εἶναι ἡ τύχη ὅλων τῶν συμβουλῶν. Βίσκε ἀπειρος ἀκόμη τῶν πραγμάτων μας· ἀπόφευγε λοιπὸν τὰς συνεντεύξεις τῆς Κ. Κόρα Βουττερφλάυ.

— Ποία εἶναι αὕτη ἡ Κ. Κόρα Βουττερφλάυ; ἠρώτησε μὲ ἦθος ἀδιάφορον ὁ Βουσσὺς.

— Εἶναι κόρη ὠραιοτάτη, ἔχουσα ὀφθαλμοὺς γαλκνοὺς, κόμην ξανθὴν, εἴκοσιν ἔτη, ἦθος γλυκὺ καὶ ἀφελές, ὠραίους ὤμους, ὀδόντας μικροὺς καὶ λευκοὺς ὡς νέου σκύλου, μέσην στρογγύλην, χεῖλη βοδοκόκκινα, χίλια τάλλαρα κατ' ἔτος, μεγάλην κλίσειν εἰς τὸ νὰ ἐξοδεύῃ δέκα χιλιάδας, καὶ ζητοῦσα ἄνδρα πλούσιον διὰ νὰ πληρῶνῃ τὰ μεταξωτά της καὶ τὰς ὀρέξεις τῆς φαντασίας της. Κίς ἕνα λόγον, εἶναι ἡ νέα ἐκείνη ἡ ὁποία συγκατατέθη νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς ἀπόψε τὴν ἐνάτην ὥραν.

— Γνωρίζεις, βλέπω, Ουμθόσια τὰς ὑποθέσεις μου, εἶπεν ὁ Βουσσὺ μισογελῶν ἀλλὰ καὶ μισοθυμωμένος.

— Μὴ πολυπαρατηρεῖς τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἐπανελάθειν ὁ Ροκεβρὺν. Βίδες τὴν ξανθὴν ἐκείνην νέαν καὶ τὴν ἠγάπησες, δηλαδὴ ἠκολούθησες κατ' ἀκρίβειαν τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν Γάλλων τῆς Γαλλίας. Οἱ Ἄγγλοι ἀγαποῦν τὰ ἄλογα, οἱ Γερμανοὶ τὸν ζῦθον, οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ βῆκι, καὶ οἱ Γάλλοι τὰς κυρίας. Βεβαίως ἡ κλίσις τούτων εἶναι εὐγενεστάτη καὶ δὲν τὴν καταδικάζω, διόλου· ἀλλὰ τὸ κατὰ σέ, σὲ συμβουλεύω νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ δάσος σου.

— Τὸ δάσος μου δὲν θὰ φύγῃ.

— Καὶ ἡ Κ. Κόρα δὲν θὰ φύγῃ. Πρὸσεχε, φίλε μου, ἀπὸ τὴν νέαν τὴν ζητοῦσαν ἄνδρα, διότι δὲν ὑπάρχει τι ἄλλο πλέον ἐπικίνδυνον εἰς τὴν γῆν. Ἐκυνήγησα ἄρκτους εἰς τὴν Νέαν Βροισβίκην καὶ πανθῆρας εἰς Τεξάς· ἀλλ' οὔτε αἱ ἄρκτοι, οὔτε οἱ πανθῆρες δὲν εἶναι τόσον τρομαρτοὶ ὅσον μίαν Ἀμερικανὴν ζητοῦσαν ἄνδρα.

— Καὶ μήπως θὰ μὲ βάλῃ τὸ μαχίρι εἰς τὸν λαιμόν; Ἐάν δὲν τὴν θέλω δὲν τὴν ὑπανδρεύομαι, καὶ οὔτε πατέρα οὔτε ἀδελφοὺς φοβοῦμαι.

— Βλέπω, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, ὅτι ἔχεις με-

γίστην ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μου. Τί μανθάνετε λοιπὸν εἰς τοῦς Παρισίους; Πρὸς τί ὁ περιώνυμος σας πολιτισμὸς; ὅλον πιστόλια καὶ σπαθία ὀνειρεύεσθε. Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματά μας εἶναι διαφορετικά. Οἱ Γίγχοι (*) εἶναι ἄνθρωποι ἀνεξίκακοι καὶ ὀλίγον φροντίζουν διὰ τὰς θυγατέρας των. Τί μέλει, παρακαλῶ, εἰς τὸν Κ. Σαμουὺλ Βουττερφλάυ, τὸν πατέρα τῆς Κ. Κόρα, ἂν ἡ κόρη του ἐρασθῆ ἢ ὄχι· μήπως τὰ ἐν ἢ τὸ ἄλλο αὐξάνῃ ἢ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου; Ὁ γέρον Σαμουὺλ ἠξεύρει κάλλιστα ὅτι ἡ ἀθῶα Κ. Κόρα, ἂν ἐνοχοποιηθῆ, θὰ ἐνοχοποιηθῆ ἐν γνώσει, καὶ ὅτι θὰ ὑπανδρευθῆ μὲ ἄνθρωπον φορτωμένον τάλλαρα. Ἡ Κ. Κόρα ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅλας τοῦ κόσμου τὰς τρέλας, νὰ φύγῃ μὲ τὴν εὐχὴν του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ τὸ Χιλί· εἰς μίαν μόνην τρέλαν δὲν θὰ ὑποπέσῃ, νὰ πάρῃ ἄνδρα πτωχόν.

— Δὲν θὰ τὴν ὑπανδρευθῆ.

— Ἐγὼ ὅμως σὲ βεβαιῶνω ὅτι θὰ τὴν ὑπανδρευθῆς. Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν τοῦ λοχαγοῦ Ροβέρτου Ἰγγλίου, τοῦ φίλου μου; Ἦτον νέος, χορδομένος, μισορισμένος, ἀλειμμένος, λεπτός, εὐστροφός, γελαστικός, ὀχληρὸς, τρισεκατομμυριοῦχος, αἰωνίως καταγινόμενος εἰς ἄλογα καὶ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ὅλα τὸν ἐλάτρευαν. Αἱ νέαι, ἦ, ὡς τὰς λέγουν ἐδῶ, αἱ ὠραῖαι, ἐφιλοτιμοῦντο ποία νὰ ἐλκύσῃ ἐν του βλέμμα· αὐτὸς ὅμως διέβαινε μεταξὺ αὐτῶν ὑπερήφανος καὶ ἀκατάδεκτος. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὠραιοτάτη τις μελαγχροινή, ἡ Κ. Καρολίνα Βογάν, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ δειπνήσουν οἱ δύο. Τσιαύτα εἶναι τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἀλλὰ τὰ ἦθη εἶναι, ὡς λέγουν, καλύτερα. Ὁ Ἰγγλίου ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ἐμέθυσε καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κ. Καρολίνας. Τὸ πρῶν ἐκτύπησεν ἡ θύρα, καὶ ἡ νέα περιφοβὸς καὶ μὲ κόμην λυτὴν, ἐξεκλείδωτε καὶ εἶδεν ἐμπροσθεν της ἕνα παπᾶν, τοὺς γονεῖς της καὶ δύο μάρτυρας. Ὁ Ἰγγλίου ἐξυπνήσας διεμαρτύρητο περὶ τῆς ἀθωότητός του· ἀλλ' εἰς μάτην, διότι σὲ τὸν ἐστεφάνωσαν τὸν καλὸν σου μεθυσμένον. Καὶ αὐτὸς μὲν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του ἀνεχώρησεν εἰς τὰς νήσους Σάνδουις, ἐκείνη ὅμως ἔμεινε μὲ εἴκοσι χιλιάδας ταλλάρα καὶ εἰσόδημα.

— Ὁ λοχαγός σου, φίλε μου, ἦτον ἄνθρωπος.

Ἄλλ' ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις τί ἔχω νὰ φοβῆθῃ; Δὲν ἔχω πλέον τίποτε.

— Καλὰ τέλη λοιπὸν! Πρὸσεχε ὅμως ἀπὸ τὸν παπᾶν. Ὑγίαινε!

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε μου· ἐλπίζω νὰ ἐνταμιωθῶμαι καὶ πάλιν, καὶ ὅτι ἡ γνωριμία μας ἢ ὁποία τόσον περιέργως ἔγεινε, θὰ γείνη ἐπὶ τέλους σταθεροτάτη φιλία.

— Εὐχαριστῶς, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Ροκεβρὺν. Μὲ ἀρέσεις, δὲν ἐνοῶ διὰ τί, ἴσως διότι ὁ πρόπαππός μου ἐγεννήθη εἰς Κίον ἢ Κωδεθὲκ, εἰς τὸν τόπον τῶν μῆλων καὶ τοῦ βῆκιου, καὶ διὰ τὸ δὲν ὁμιλεῖς τὴν βάρβαρον ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν

(*) Οἱ εἰς Εὐρωπαϊκὸν Ἀμερικανῶν.

συρίζουν μεταξύ τῶν ὀδόντων των οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί. Ὅταν βαρυνθῆς τὰ γαλανὰ μάτια ἔλα νὰ μ' εὔρης εἰς Μοντρεάλ· καὶ ἂν ἔχῃς ἀνάγκην συμβουλῆς ἢ συνδρομῆς διὰ νὰ ἐκχερσώσῃς τὸ δάσος σου, θὰ μ' εὔρης πρόθυμον.

— Πῶς! ἀναχωρεῖς τόσο γρήγορα;

— Ἐπεθύμουν νὰ ἦμην τώρα εἰς τὸν Καναδᾶ μου· τὸ Νεοεβόρακον μὲ καταστενοχωρεῖ. Ἐνας θεῖος τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα, ἔμπορος παστῶν, ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἀφῆκε τὴν κτᾶστασίν του ὅλην εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ εἰς ἐμέ. Γνωρίζεις τὴν περιέργειαν τῶν γυναικῶν· ἡ ἀδελφὴ μου ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τὸ Νεοεβόρακον, καὶ ἐγὼ δὲν ἀντέτεινα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ πλέον ἀξιόχριστον κοράσιον τοῦ κόσμου, καὶ μὲ κάμει ὅ,τι θέλει. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἐδιορθώσαμεν τὰς ὑποθέσεις μας, καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀναχωροῦμεν.

Μόλις δὲ ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, καὶ νῆα τις κόρη ἐξαισίας ὠριότητος καὶ καθαρὰ, κόμην ἔχουσα μαύρην καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοτάτους καὶ ζωηροὺς συγχρόνως, ἦλθεν ἀκροποδητὴ ὡς θεὰ, καὶ λαβοῦσα ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Καναδοῦ· — Λοιπόν, εἶπεν, Ἐρρίκα, μὲ φωνὴν λεπτὴν καὶ γλυκεῖαν, μ' ἐλκυσμόνησες; Εἶναι τετάρτη ὥρα καὶ ἀκόμη δὲν ὑπήγαμεν εἰς τὸν περίπατον. Ἴδου πῶς ἐστολισθηκα διὰ νὰ σὲ ἀρέσω.

Εἶπε, καὶ μὲ κίνημα χειρὸς πλήρες χάριτος ἠθέλησε νὰ σύρῃ τὸν ἀδελφόν της· ἀλλ' οὗτος, σταθεῖς ἀκίνητος, παρουσίασεν εἰς αὐτὴν τὸν Βουσσύν.

Φοβοῦμαι πολὺ μὴ ὁ ἦρωας μου φανῇ πρὸς τὸ ὠραῖον ἡμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀνάξιος τῆς συμπαιθείας του, ἐὰν διηγηθῶ ἀκριβῶς τί συνέβη τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν καρδίαν του· καὶ ὅμως, καθὼς ἱστορικός, πρέπει νὰ μὴ κρύψω τὴν ἀλήθειαν. Μόλις ὁ Βουσσὺς μας εἶδε τὴν νέαν Καναδὴν, καὶ ἐλησμονήσεν κατὰ κράτος καὶ τὴν Κ. Κόραν Βουττερφλάϋ, καὶ τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ ὅλους τοὺς ὄρκους ὁσους ἔδωκεν ἢ ἤκουσεν ἐπὶ δέκα ἔτη. Ναι μὲν ἦτον ἀξιολογώτατος καὶ εὐκρινέστατος νέος, ἀλλ' εἶχε καὶ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡλικίαν, καὶ ἕως εἰς αὐτὴν δὲν εἶναι ἀπηγορευμένα ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὰ στραβοπατήματα καὶ αἱ λοξοδρομίαι. Ὁ Βουσσὺς εἶχεν ἐραστὴν ὅλων τῶν γυναικῶν, ἂν ὄχι ὅλων, τῶν εὐμόρφων τουλάχιστον· διότι δὲν ἤρᾶτο εἰμὴ μόνου τοῦ κάλλους αὐτῶν. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι κοινόν, διότι ἡ αἰσθησις τοῦ κάλλους εἶναι σπανιωτέρα ἢ ὅσον νομίζομεν· πόσοι διέβησαν πλησίον του χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσωσιν! ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὁ ἀληθὴς ἔρως. Ἀγαπῶντες τὸ κάλλος τῆς γυναικός, καὶ μὴ ἀγαπῶντες παρὰ τοῦτο, δὲν ἀγαπῶμεν τὴν γυναῖκα αὐτήν. Ἴσως φανῇ σοφιστικὴ ἢ διάκρισις αὕτη. Ὅσοι ὅμως ἀνέγνωσαν τὸν Φαῖδρον τοῦ Πλάτωνος, θὰ μὲ συγχωρήσουν ἐρμηνεύοντα κακῶς τὴν ιδέαν μου· ἀφοῦ ὁ Ἕλληνας συγγραφεὺς ὑπῆρξε σκοτεινός, ἔχω καὶ γὰρ τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι ἀκατάληπτος. Ἐνοῶ λοιπόν, καὶ ὅλοι οἱ φρόνιμοι θὰ μ' ἐννοήσωσιν, ὅτι ὁ Βουσσὺς ἠράσθη πρῶτον τότε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐκλινεν εὐσεβάστως τὴν

κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς νέας Καναδῆς, ἐταλαντεύθη ὀλίγον, καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἀτάραχον ἦθος του, ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν εὐγενῆ τινα λόγια εἰς ἃ ἀπεκρίθη ἐν συντόμῳ καὶ μὲ πολλὴν χάριν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ροκεβρὺν καὶ ἡ ἀδελφὴ του κατέβησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ East-River, καὶ ἀφῆκαν τὸν ταλαίπωρον Βουσσύν μὲ θαμβωμένους ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν λάμπιν τοῦ ἀκτινοβόλου ἐκείνου μετεώρου.

Τὸ ἑσπέρας ἐδείπνησεν εὐθυμῶς χωρὶς διόλου νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν Κ. Κόραν Βουττερφλάϋ, καὶ ὑπῆγε νὰ περιδιαβάσῃ εἰς Broadway διὰ νὰ ἀναπολήσῃ ἡσυχότερα τὴν ὠραίαν Καναδὴν, ὅτε ἤκουσε σημαίνουμένην τὴν ἐνάτην ἀπὸ ὄλα τὰ ὠρολόγια τῆς πύλεως. Ὁ κρότος αὐτὸς ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τὸ χρέος του. — Πόσον βρῦνομαζι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, νὰ ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω περὶ ἔρωτος εἰς τὴν Ἀμερικανὴν ἐκείνην κοῦκλαν, ἐνῶ ἡ καρδία μου κυριεύεται ἀπὸ ἄλλο κίσθημα! Τῇ ἀληθείᾳ, ἀνόητος εἶναι ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται ἀρεστός εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μ' ἔρχεται ν' ἀφῶσω εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ τὴν Κ. Κόραν. . . Πλὴν, ὄχι, ἐπανέλαβε μετὰ μικρὰν σκέψιν, δὲν πρέπει νὰ ἐντροπιάσω τὸ ἔθνος μου· ποτὲ Γάλλος δὲν ἀποβάλλει τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Ἐρωτος. Ἐμπρὸς λοιπόν. Καὶ ἐπιδιορθώσας τὸν λαιμοδέτην του πρὸ τινος τῶν κατόπτρων τοῦ ξενοδοχείου, ἐφόρσε καινούργη χειρόκτια καὶ ἀνέβη.

Ἡ Κ. Κόρα Βουττερφλάϋ τὸν ἐπερίμενον ἐνοπλος· ἐκάθητο φοροῦσα ἔνδυμα τοῦ χοροῦ, ἐντὸς τινῶν τῶν αἰωρητῶν ἐκείνων θρανίων τὰ ὁποῖα ἐφεῦρεν ἡ ἀεργία τῶν μιγάδων, καὶ ὑπολογίζουσα διὰ τοῦ φρονίμου καὶ θετικοῦ νοῦς της τὴν περιουσίαν τοῦ νέου Γάλλου. Ἦτο δὲ ἀληθῶς νέα πλήρης θελγήτρων, εὐμορφος ὡς αἱ πλεῖσταί τῶν Ἀμερικανίδων, ἔμπειρος περὶ τὰ ἐρωτικὰ ὡς γραῖα, καὶ εἶχεν ἀρετὴν ἐσκεχμένην, δηλαδὴ τὴν στερεωτέραν καὶ τὴν ἤττον ὀλισθηράν ὅλων τῶν ἀρετῶν· ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶχε μὲν κάλλος ῥόδου ἀνοικτοῦ, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν ἀπρόσβλητον εὐλαβοῦς γραίας. Ὅτε ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν γάμου, ὁ πατήρ της Σαμουὴλ Βουττερφλάϋ, ἀπέτεινε αὐτῇ τὸ ἐξῆς λογιδριον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς κανὼν διαγωγῆς καὶ εὐαγγέλιον·

« Φιλτάτη μου Κόρα, σὲ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχίαν σου. Σὲ δίδω λοιπόν χίλια τάλλαρα κατ' ἔτος· καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτά, ὡς καὶ μὲ τὰ χρέη τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ κάμῃς, φρόντισε νὰ εὔρης σύζυγον. Ἐὰν ἐντὸς πέντε ἐτῶν δὲν ἐπιτύχῃς, ἡ σύνταξις σου θὰ ὀλιγοστεύσῃ κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀντὶ δὲ τῶν ἄλλων πεντακοσίων θὰ σὲ δώσω τὴν πατρικὴν μου εὐχὴν. »

Ἡ χρυσοστομικὴ αὕτη ὁμιλία κατένυξεν εἰς ἄκρον τὴν Κ. Κόραν, καὶ ἰδοὺ αὕτη πρὸ τριῶν ἐτῶν ζητοῦσα ἄνδρα, πρᾶγμα δηλαδὴ καινότερον μὲν ἀλλὰ πολύτιμον. Καθ' ἐκάστην ἐρρίπτε τὰ δίκτυά της κατὰ τύχην ἐν μέσῳ τοῦ ἀναριθμητοῦ καὶ ποικίλου λαοῦ τοῦ κατακλύοντος τὸ Νεοεβόρακον· ἀλλὰ μόνις ἐμυρίζοντο αὐτὰ οἱ παχύτεροι ἰχθύες,

καὶ ἐτρέποντο σπεύδοντες· ἡ δὲ Κόρα ἔμενε κόρη μὲ ὄλους τῆς τοῦ ἀγῶνα. Ὅθεν, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἐπροσπάθει νὰ σαγηνεύσῃ ἑκατομμυριούχους, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἦλθε καὶ εἰς νερὰ λεπτοτέρους ἔχοντα ἰχθύας. Ἐν τσοῦτῳ, φρίσσουσα ἐβλεπεν ἐρχομένην τὴν προθεσμίαν τῶν πέντε ἐτῶν, καὶ μετ' αὐτῆς τὴν ἐλάττωσιν τῶν πεντακοσίων στρογγύλων. Ἡ φήμη τοῦ κάλλους τῆς ἤρξανεν ἀδιακόπως, καὶ εἰς τὰς νέας, τὰς ἀγάμους, τὸ κάλλος τὸ περίφημον εἶναι κάλλος ἀνωφελές. Τὸ κατ' ἐμέ, κινδυνωδέστατον θεωρῶ τὸ νὰ κηκτάσεται τις ἔστω καὶ μετὰ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ τῶν ἐμπειροτέρων. Ἡ Κόρα ἐκάθητο εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα τῶν ὠραιότερων· ἐνθουμήθητε δὲ τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν χωρικόν. Ἦς οὗτος ἐβαρύνθη ν' ἀκούῃ ἐπικαλούμενον τὸν Ἀριστείδην δίκχιον, οὕτω καὶ οἱ ἐν Νεοεθοράκι ἐβαρύνθησαν ν' ἀκούωσι τὴν Κόραν ἐπονομαζομένην ὠραίαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἠσθάνετο καὶ κούτῃ, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ὠρχίους τῆς ὀφθαλμοῦς ἔστρεψε κατὰ προτίμησιν πρὸς τοὺς ξένους, διότι οὗτοι δὲν εἶχον ἀκούσει, πρὶν ἔλθωσι, τὴν φήμην τῆς. Ἴδου πόθεν ἡ πρόσκλησις τοῦ Βουσσύ. Πλὴν τούτου, ὁ Γάλλος μας ἦτον εἰληγῆς τοὺς τρόπους, εἶχε πνεῦμα, ἐφάνετο πλούσιος, καὶ ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ τὴν φέρῃ εἰς Παρισίους, εἰς τὸν ἐπίγειον αὐτὸν παράδεισον ἔλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου. Ταῦτα ἀναλογιζομένη ἡ ὠραία κόρη, ἐπερίμενε τὸν ξένον τῆς· αἱ ὠραι ἐφάνοντο χρόναι, καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς ἐγίνοντο ταχύτεροι. Τέλος πάντων ἰδοὺ ὁ Βουσσύς.

Ἐκείνη ὁμοῦ, χωρὶς νὰ σκηωθῆ, τὸν ἐχαίρετις μὲ νεῦμα καὶ μειδιάμα πλήρη χάριτος, καὶ τὸν ἐπρότεινε νὰ καθίσῃ. Ὁ Βουσσύς, ὅστις δὲν ἠπόρει εὐκόλως, ἠπόρησε τὴν φορὰν ταύτην διὰ τὸ εἶδος τῆς ὑποδοχῆς. Μὲ ὄλας τὰς προεδοποιήσεις τοῦ Ροκεβρύν, δὲν ἤλπιζεν ὅτι θ' ἀπῆντα τσοῦτῳ ἐπιδεξίαν συμπεριφορὰν εἰς περίστασιν τῶσφ δύσκολον· πρὸ πάντων δὲ ἐδυσκολεύετο νὰ συνειθίσῃ τὴν αἰωνίαν ἐκείνην κίνησιν τοῦ θρανίου τὴν ὁποίαν οὐδ' ἡ ὀμιλία δὲν διέκοπτεν. — Ὅπως δὴποτε, εἶπε κατ' ἐαυτὸν, τοιαύτη ἡ Ἀμερικανικὴ συνήθεια. Διὰ τί ν' ἀπορῶ διὰ τὴν εὐάρεστον αὐτὴν οἰκειότητα; Ἐάν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς ἀποκρούουσι τοὺς κανόνας ἐκείνους τῆς εὐρωπαϊκῆς συνήθειας, οἵτινες, ὁμοῦ μὲ τὸν ἰδίον αὐτῶν ἀρετὴν, τὰς ὑπερασπίζονται ἐναντίον τῆς αὐθαδεῖας τῶν ἀνδρῶν, ἐγὼ θὰ τὰς δεορῶσω;

Ἡ σκέψις αὕτη ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν συνήθη φαιδρότητα καὶ παρρησίαν του· ὀμίλησεν ἐνθέρμως περὶ ἔρωτος, καί, ὡς γνωστόν, ὁσάκις περὶ τούτου πρόκειται μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ ὀμιλία εἶναι ἀνεξάντλητος. Ὀμίλησε δὲ καὶ περὶ σταθερότητος, καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ἄλλον ἥρωα πίστεως καὶ εὐσταθείας. Ἡ Κόρα, ἧτις πολλὰ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τούτου, ἐπραποινήθη ὅτι τὸ πιστεύει, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖον κάλλος ἐπροτίμα. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὅτι εἰς τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εἶχε γνωρίσει τὸ κάλλος, καὶ ὅτι τότε μόνον ἤρχιζε νὰ τὸ ἐνοῆ. Καὶ

ἐπερίγρψε τὴν εἰκόνα τῆς ὠραίας Ἀμερικανίδος, μὴ λησμονήσας μήτε τὸ χρῶμα τῆς κόμης, μήτε τὸ γαλανὸν τῶν ὀφθαλμῶν, μήτε τὸ ῥοδοκόκκινον τῆς ὄψεως, μήτε τὴν στρογγύλην μέσην, ἀλλὰ μήτε τὴν κομψότητα τοῦ ἐνδύματός τῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τὴν ἐπλησίασεν, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς καὶ τὴν ἠσπασθη δὲς μὲ ζέτιν ψυχῆς εὐτεβοῦς· ἡ δὲ νέα τὴν ἔσυρε χωρὶς νὰ ὀργισθῆ μὲν, ἀλλ' ἐρυθρίασα καὶ χαμηλώτατα τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Βουσσύς ἐξήρθη τότε· δὲν ὑπεκρίνετο σχεδὸν πλέον τὸν ἐρωτόληπτον, ἀλλ' ἤρχιζε νὰ αἰσθάνεται ὅτι τὸν κατέκτησεν ἡ ἀληθὴς ἡ πλαστὴ συγκίνεσις τῆς Κόρας. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποκριθῆ τις ἀτιμωρητὴ ἔρωτα πρὸς νέαν καὶ ὠραίαν γυναῖκα.

Αἰφνης, ἐνῶ ὁ Βουσσύς ἐλησμονεῖ καὶ τὸν κόσμον ὅλον καὶ τὰς φρονίμους τοῦ Καναδοῦ συμβουλὰς, ἡ Κ. Κόρα ἧτις δὲν ἐλησμονεῖ ποτέ, καὶ εἰς τὰς κρισιμωτέραις περιστάσεσι, τὸ οὐσιώδες, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἥρωά μας ἐρώτησιν, ἧτις ἔπεσον ἐπὶ τῆς ζούσης καρδίας του ὡς μέγα κύμα ψυχροῦ ὕδατος· τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἂν εἶναι πλούσιος. Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἐπιτηδεῖως εἰσπραχθεῖσα μεταξὺ δύο φιλημάτων, ὡς πικρὸν καταπότιον τὸ ὁποῖον περιτυλίσομεν μὲ ζάχαριν διὰ ν' ἀπατήσωμεν τὰ παιδία, ἐπανέφερε τὸν Βουσσύν εἰς τὸν νοῦν του. Καὶ ἐγαρθεῖς μὲ ἦθος ἀτάραχον, ἐπειδὴ κατὰ τὴν θέρημν τῆς συνομιλίας εἶχε γονατίσει πρὸ τῆς Ἀμερικανίδος, ἀπεκρίθη ὅτι εἶχεν ἀπέραντα δάτη εἰς τὸ Ὄϊον. Ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις αὕτη δὲν εὐχαρίστησε τὴν ἐρωτήσασαν.

— Πῶς! δὲν ἔχετε οὔτε οἰκίαν, οὔτε ἐμπόριον, οὔτε τι ἄλλο;

— Ἀδιάφορον ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ.

— Καὶ ἐγὼ, φίλτατε κύριε, σὰς ἀγαπῶ, καὶ πολλὰ περιπαθῶς, ἂν καὶ ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀγαπᾶτε πολὺν καιρὸν. Ἀλλ' ὅταν θὰ ὑπανδρευθῆ τις ὁ ἔρωσ μόνος δὲν ἀρκεῖ.

— Σὰς ἐνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσσύς, χρειάζονται καὶ μερικὰ σάλια καὶ ἀδάμκντες καὶ . . . Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ σκεπτόμεθα περὶ ὠφελίμων ἢ ἀνωφελῶν πραγμάτων εἰς τὴν ὑπανδρείαν; Ἀς χαρῶμεν τῶρα, φίλτατη Κόρα, καὶ ἄς ἀφήσωμεν τὰ μέλλοντα εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν. Σὲ λατρεύω, μὲ ἀγαπᾶς· εἴμεθα ἄρα εὐτυχεῖς.

— Ὄραία ἠθικὴ! κύριε, ἀνέκραξεν ὀργισθεῖσα ἡ Κόρα· τιμωτάτα λόγια! Ὅχι, κύριε· ὁ Θεός, ἐπιτρέψας τὸν ἔρωτα, ἐπιβάλλει τὸν γάμον. Ἀνάγνωθι τὴν Βίβλον· εἴ ἕνεκα τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ ἰδίᾳ γυναικί. Ὁμοίει ποῦποτε ἡ παλαιὰ ἢ ἡ νέα Γραφή περὶ ἔραστοῦ; Ὁ μὲν Ἰσαὰκ ἐνυμφεύθη τὴν Ρεβέκκην, ὁ δὲ Ἰακώβ τὴν Ραχήλ.

Ἐπεινάσας, ἀναγνώστα, ποτέ σοι; ἐκυνήγησες ἐπτά ἢ ὀκτὼ ὄρας εἰς τὰ βουνὰ ἐν μέσῳ δρυμυτάτου βήχους; Ἐπέρρασες τὴν ἡμέραν σου χωρὶς νὰ φάγῃς, καὶ τὸ ἔσπερας, πολὺ ἀργά, μόλις ἐφθασες εἰς χωρικὸν ξενοδοχεῖον ἐψησῆς τι ἀπὸ τῶν θηρευθέντων μὲ τὰς χεῖράς σου; Ἐκάθησας πλεσίον εἰς τὴν κυ-

ράν, και πριν βάλῃς εἰς τὸ στόμα κατέφαγες μὲ τὸ βλέμμα σου τὸ φαγητόν; Εἶχες φιάλην οἴνου ὄξυνοῦ; Ἦσα ἔτοιμος νὰ φάγῃς, τοὺς ὀρθοκλινοὺς φλογεροὺς και τὴν περόνην ἔχων ἑτοίμην; Ἦσα ποτὲ συμβολαιογράφος ἢ ἰατρός, και ἤλθέ τις δρομαῖος νὰ σὲ ζητήσῃ νὰ υπάγῃς νὰ θεραπεύσῃς κεφαλὴν πληγωθεῖσαν, νὰ ἐπαναφέρῃς πνιγέντα εἰς τὴν ζωὴν, ἢ νὰ συντάξῃς τὴν διαθήκημ ασθενοῦς, ἐστειλες δὲ εἰς τὸν διάβολον, σὺ, ἰατρέ, τὸν ἀδιάκριτον, και σὺ, συμβολαιογράφε, τὸν διαθέτην; Τοιούτῳ τι ἔπραξεν ὁ Βουσσὺς ὅταν ἦ φρόνιμος και θετικὴ Κόρα Βουττερφλάυ ἐπεκαλέσθη τὴν Βίβλον. Παρέπεμψεν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον και Ῥαβέκκην και Ῥαχὴλ και πατριάρχας και προφήτας, και ἀναθεμάτισε τὰς πλήρεις ὑποκρίσεως ἀναγνωστρίκας ἐκαίνας τῶν Ψαλμῶν, αἱ ὁποῖαι κρύπτουν ὑπὸ τὸν ἔρωτα και τὴν Γριφὴν λοχριασμοὺς ἀξίους Ἑβραίων. Καὶ ὅμως ἐντρέπετο ν' ἀναχωρήσῃ πάντῃ ἀπρακτος. Καὶ ἀπόρητον ἂν εἶναι τὸ φρούριον, ὁ κελὸς στρατιώτης, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βουσσὺ, πρέπει νὰ δοκιμάζῃ νὰ ἀναβῇ εἰς τὰ τεῖχη του. Καὶ τότε μὲν ἐσιώπησεν ὀλίγον, θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του ὅλας διὰ τὴν πάλιν μετ' ὀλίγον ὅμως, γονατίσας ἐκ νέου ἐνώπιον τῆς ὠραίας Ἀμερικανίδας, τὴν παρεκάλει νὰ συγχωρήσῃ τὴν τόλμην του, νὰ μὴ συνερισθῇ τὸν διάπυρον ἔρωτά του ὅστις διὰ τοῦτο ἐφάνη και ἀδιάκριτος, και νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν τιμὴν του· ἐπεκύρωσε δὲ τὴν αἰωνίαν του πίστιν διὰ πλήθους ὄρκων, χωρὶς ὅμως νὰ προφέρῃ ποτὲ και τὴν λέξιν γάμος. Πᾶσα ἄλλη ἀντὶ τῆς Κόρας, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπροχώρησε δὲν θὰ ἐτόλμα ν' ἀντισταθῇ· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τῆς ὠραίας Ἀμερικανίδας ἐθεμελιώθη ἐπὶ τοῦ ἀκλονήτου βράχου τοῦ θεοῦ Ταλλάρου. Χωρὶς νὰ τὸν ἀπελπίσῃ ἢ κῆν νὰ τὸν ἀποθαρήσῃ, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ πλησιάσῃ, διότι ἀνάγκην εἶχε συζύγου και ὄχι ἐραστοῦ. Ἡ Ἀμερικανὶς ἐθυμείτο τὸ συνετὸν ἐκεῖνο λόγιον τοῦ φιλοσόφου εἰπόντος, ὅτι οἱ μὲν σύζυγοι πληροῦνται, οἱ δὲ ἐρασταὶ λερώνουν τὰ μεταξωτά. Καὶ ἤρρεσκε μὲν ὁ Βουσσὺς, τὰ χρήματά του ὅμως ἤρρεσκον μυριάκις εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἐδίσταζεν ἡ Κόρα· εἶχε τῶντι ὁ ξένος χρήματα; Καλὸν βεβαίως τὸ νὰ ἔχῃ τις δάσος ἀπέραντον· ἀλλὰ τὸ δάσος τοῦτο κεῖται εἰς κελὴν θέσιν; Εἰς τὸν Καναδᾶν τὰ δάση δὲν ἔχουν μεγάλην ἀξίαν· πλὴν τούτου, πρέπει νὰ κλαδευθῶσι, νὰ καθαρισθῶσι, και τὰ ἡμεροκάματα εἶναι ἀκριβᾶ. Τὴν δικαίαν ταύτην ἀνησυχίαν τῆς ἔδειξεν ἡ Κόρα ἀποκριθεῖσα εἰς τὰς περιφλεγεῖς ἐρωτικὰς διχμαρτυρήσεις τοῦ νέου.

— Εἰς ποῖον μέρος τοῦ Ὄϊου κεῖται τὸ δάσος σας; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐπίμονος αὐτῆς περιέργεια ἔφερεν εἰς ἀγανάκτησιν τὸν Βουσσὺν· ἀτόπως ὅμως, κατ' ἐμέ· διότι αἱ νέαι ἔχουν πᾶν δίκαιον νὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ μέλλοντός των ὅταν οἱ γονεῖς των ἀδιαφορῶσιν. Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος φίλος ἤρχετο ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὅπου αἱ γυναῖκες δὲν παλυλογχιάζουσιν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι παρκαθήσεται εἰς λαμπρὸν συμπόσιον,

παρκακευασθὲν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἐν μέσῳ ἀνθίων, ἑπωρῶν και σκευῶν ἐξαισιώμα ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς μηχανεῖον μεταξὺ ἀνθράκων και πρατοιμασιῶν. Εἶδεν ὅτι ἡ Ἀμερικανὶς ἐπραγματεύετο μὲ αὐτόν, και διὰ τοῦτο οὔτε τὸ κάλλος, οὔτε ἡ χάρις ἢ ἡ κομψότης τῆς ἰσχυσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ τὴν θεωρήσῃ γελοίαν. Διὸ ἀπεκρίθη μὲ παγετώδη ψυχρότητα·

— Ἦσυχάσθε, φιλιτάτη Κόρα, εἶμαι πλούσιος. Τὸ δάσος μου ἐκτείνεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σιότου.

— Τοῦ Σιότου! ἀνέκραξεν ἡ Κόρα· μήπως ἀπατάσθε;

— Διόλου. Κεῖται εἰς πεδιάδα, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Σιότου και τινος ἄλλου ποταμίσκου, τοῦ Red-River. Ἴδου και τὸ σχέδιον τοῦ δάσους μου και οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας μου.

Καὶ ἐκβαλὼν τὸ σχέδιον τὸ ἔδωκε πρὸς τὴν Κόραν. Αὕτη δὲ, ἀφοῦ καλῶς παρετήρησεν, ὡς ἄλλος τραπεζίτης, ἀνεκάγχασε διὰ μιᾶς, και ἀπέδωκεν αὐτό. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπορῶν, τὴν ἠτένιζε σιωπῶν.

— Φιλιτατέ μοι κύριε, εἶπεν ἡ νέα ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχετε ἄλλην ἰδιοκτησίαν εἴτε εἰς τὴν Εὐρώπην εἴτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν;

— Ὅχι.

— Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν συμβουλήν μου, ἢ ὁποῖα εἶναι πολλὰ εἰλικρινῆς, διότι θὰ μὲ στερήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὰς ἰδῶ πλέον. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν Γαλλίαν, και λησμονήσατε και τὸν Σιότον και τὸν Red-River και τὰ δάση των.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησε ταρχθαῖς ὁ Βουσσὺς.

— Ἐννοῶ, φιλιτατέ μου κύριε, ὅτι, ὅπως οἱ ἐρασταὶ οὕτω και οἱ ἰδιοκτῆται ὅταν εἶναι ἀπόντες, τὴν παθαίνουν. Πρὸ πάντε ἐτῶν τὸ δάσος σας ἐκαθάρσθη, και ἐπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη πόλις μεγαλοπραπῆς, ἡ Scioto-Town.

— Εἶναι δυνατόν;

— Δυνατώτατον. Καλοὶ τινες κύριοι ἀναβάντες τὸν Σιότον, εἶδαν τὸ δάσος ἀλλ' ὄχι και τὸν ἰδιοκτῆτην του. Ἐκοψαν λοιπὸν τὰ δένδρα, ἐξεχέρσωσαν τὴν γῆν, ἐκτίσαν οἰκίας, καπηλεῖα, ἐκκλησίας, και ἐσύστησαν ἐφημερίδας και τραπέζας. Σήμερον ἡ πόλις κατοικεῖται ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδας ἀνθρώπων και καθ' ἐκάστην αὐξάνει. Καὶ πίνουν και καπνίζουν και ἐργάζονται και ἐμπορεύονται και τοκίζουν και χρεωκοποῦν και μονομυχοῦν, ὅπως εἰς τὸ Νεοεδόρσκον και τὴν Νέαν Αὐρηλίαν. Δὲν εἴμεθα, κύριε, ἄγριοι ἢ ἰδιοκτησία σας ἔπεσεν εἰς χεῖρας τιμιωτάτων ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ και ἡ εἰδησις ἔπεσεν ὡς λίθος βαρὺς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ταλαιπώρου Βουσσὺ· διότι ἔβλεπεν ὅτι ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν ὄνειρων και τοῦ μέλλοντος πλούτου, εὐρέθη εἰς τὸ ἔδαφος τῆς δυστυχίας, ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον κυλίσονται οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡ πτωχεῖα δὲν ἴσχυε νὰ καταβάλῃ αὐτόν, διότι μετὰ τὸν Ἰσπανὸν ὁ Γάλλος εἶναι ἴσως ὁ ὀλιγώτερον φοβούμενος τὴν ἐνδειαν. Πλὴν τούτου ὁ Βουσσὺς ἦτο πνευματωδῆστατος και γεν-

ναῖος, καὶ ἐνδύμυχός τις πεποιθήσις εἰς τὰς ἰδίας του δυνάμεις τὸν ὑπεστήριξε καθ' ὅλων τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου του. Ἐδυσχέρκινεν ὁμως διὰ τὸ χλευαστικὸν ὕψος τῆς Ἀμερικανίδος, αἰσθνόμενος ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὴν πρὶν ἀξίαν παρ' αὐτῆ. Πρὸ ὀλίγου ἐφαίνετο ὅλη ἀφιερωμένη εἰς αὐτόν, τῶρα δὲ δὲν τὸν κατεδέχετο, καὶ αὐριον θὰ ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει. Ἄλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του τὸν ὑπεστήριξε κατὰ τῆς προσβολῆς ταύτης.

— Καὶ πῶς ἤξεύρετε, ἠρώτησεν, ὅτι ἡ Scioto-Town, κεῖται ἐπάνω εἰς τὸ δάσος μου, καὶ ὄχι πλησίον αὐτοῦ;

— Διστάζετε νὰ μὲ πιστεύσετε, φίλτατε κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Κόρα, ἀλλὰ δὲν ἔχετε δίκαιον. Ὁ πατήρ μου, ὁ ἐντιμότερος Σαμουήλ Βουττερφλάϋ, αὐτὸς ὁ ἴδιος κατεμέτρησε καὶ διήρесе τὴν ἰδιοκτησίαν σας.

— Καὶ πῶς ἐτόλμησε χωρὶς τὴν ἀδειάν μου;

— Βλέπω, φίλτατε κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε κημίαν ἰδέαν τῶν συνηθειῶν μας, καὶ ἡ ἀγνοιά σας μὲ κινεῖ εἰς ἔλεον. Μάθετε λοιπόν, ἐπειδὴ θέλετε νὰ τὰ μάθετε, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐθεωρήθη καταλλεπτότατον εἰς ἐμπόριον ξύλων καὶ κρεάτων πικτῶν ὅτι ὁ πατήρ μου, ὁ τιμιώτερος ὅλων τῶν Γιαγκῶν, πικρήρησε πρῶτος αὐτό. Ἡμεῖς προσβεύομεν ἐδῶ τὴν ἀρχὴν τοῦ τιμακριατικοῦ νόμου λέγοντες ὅτι δὲν ἔπαρχει γῆ ἄνευ κυρίου ἐπομένως, τοῦ φυσικοῦ κυρίου ἀπόντος, ἄλλος οἰκοιοποιεῖται τὰ πράγματα του. Οἰκοιοποιήθη λοιπόν καὶ ὁ πατήρ μου τὸ δάσος καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα του, σήμερον δὲν εὐρίσκετε οὔτε σπιθαμὴν ἀνήκουσαν εἰς σᾶς. Παρὶ τούτου ἡμπορεῖ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ μου, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς μεταβιβάζει εἰς Scioto-Town. Ἐν τοσούτῳ πιστεύσατε, κύριε, ὅτι λυποῦμαι εἰς ἄκρον διὰ τοῦτο. Λυποῦμαι διὰ τὴν δυστυχίαν σας αὐτὴν, καὶ ἂν ἤξευρα ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σᾶς ἀποδοθῇ τὸ δάσος χωρὶς ὁ πατήρ μου νὰ ζημιωθῇ οὔτε ἐν τάλλαρον, θὰ εὐχόμεν ἀπὸ καρδίας ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως. Νὰ ἐνάξτε τοὺς νέους ἰδιοκτητῆς εἶναι καὶ μάταιον καὶ ἐπικίνδυνον. Πράξετε λοιπόν φρονιμώτερα· λησμονήσατε τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ λυπηθῆτε πολὺ, διότι οὔτε τὸ εἶδετε οὔτε σᾶς εἶδε ποτέ· ἐπιστρέψατε εἰς τὴν Γαλλίαν, ἢ κάλλιον ὑπάγετε μακρότερα πρὸς δυσμάς, ὅπου τὰ ἀπέρχοντα δάση δὲν ἔχουν ἀκόμη ἰδιοκτητῆς· πάρτετε μὲτ' ἑσᾶς πέλεκυν καὶ καρβίναν· μὲ τὸν πέλεκυν κόπτετε τὰ δένδρα, καὶ μὲ τὴν καρβίναν ἀντιπαλαίετε εἰς τοὺς ἀγρίους, ἴσως δὲ καὶ εἰς τοὺς πολλὰ πολιτισμένους γείτονάς σας. Οὕτω πῶς ὁ Δανιὴλ Μπόϋν ἀφῆκεν ἀθάνατον ὄνομα· ἀλλὰ μὴν ἐρεθίζετε τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τυφλὸς καὶ ἀκαταμάχητος· σεβασθῆτε τὸν ὕπνον τοῦ θηρίου μήπως σᾶς φάγῃ· μὴ ζητῆτε τὸ γέμισμα τοῦ ὁποῖου σᾶς ἤρπασε, μήπως ἀρπάσῃ καὶ τὸ δεῖπνον καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σας. Ἴδοὺ ἡ τελευταία μου συμβουλή. Δὲν ἐλπίζω, φίλτατέ μου κύριε, νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἐξυπακούσω. Εἶναι μεσάνυκτα, εἶμαι κουρασμένη, καὶ σᾶς εὐχομαι καλὴν νύκτα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα μ' εἰστροφίαν γλώσσης ἀπαράμιλλον, ἐχαιρέτισε διὰ νεύματος τὸν ἥρωά μας, καὶ, γυρίσασα τὴν βίχιν, ἐχασμήθη χωρὶς συστολῆν. Ὁ δὲ Βουσσὸς ἰδὼν τοῦτο ἐγέλασε καὶ εἶπε·

— Φιλτάτη μου Κόρα, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς φρονιμωτάτας συμβουλὰς σας. Ὁμιλεῖτε ὡς ὑπουργὸς ἢ ὡς δικηγόρος. Εὐγνωμονῶ ἀληθῶς διὰ τὴν συμπάθειάν σας, ἀλλὰ πιστεύσατε ὅτι ἡ δυστυχία μου δὲν εἶναι τόσον μεγάλη ὅσῃ τὴν φαντάζεσθε. Τιμῶ καὶ σέβομαι τὸν Κ. Σαμουήλ Βουττερφλάϋ, καὶ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω προσωπικῶς, τοσούτου ὑπολήπτομαι τὴν φρόνησιν του ὥστε πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀρνηθῇ τὴν ἀποζημίωσιν τὴν ὁποῖαν μὲ χρεωστεῖ. Ἄλλ' ἐάν δυστυχῶς τὸ κάμη, ἔχω ἀρκετὴν πεποίθησιν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Συγχωρήσατέ με νὰ ἐλπίσω, φίλτατη Κ. Κόρα, ὅτι δὲν σᾶς βλέπω σήμερον τὴν τελευταίαν φοράν, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ περιουσίαν μου ἀνακτηθεῖσα καὶ ἀυξηθεῖσα ἴσως, θὰ μὲ προμηθεύσῃ ἐκ νέου τὴν ἀρρῆκτον εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν ἀπῆλκυσα σήμερον. Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ἐστὶ βεβαία, φίλτατη Κ. Βουττερφλάϋ, ὅτι ἡ μνήμη τῆς συμπαθείας τὴν ὁποῖαν μ' ἐδείξατε ἕως εἰς τὰ μεσάνυκτα παρὰ τέταρτον, δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ποτὲ οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν οὔτε ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Ὑγιαίνετε!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν, ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐκοιμήθη ἀταράχως ὡς νὰ μὴ ἦτον αὐτὸς πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνηγγέλη ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας του. Τὴν δὲ ἐπαύριον, ἀπόρασιν ἔχων νὰ ὑπάγῃ νὰ μάθῃ ὀριστικώτερον τὰ τῆς τύχης του, ἐπεσκέφθη τὸν ἐξάδελφόν του διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ. Οὗτος δὲ ὑπαδέχθη αὐτὸν ἀδελφικῶς, ἤκουσεν ἀνακαγγάζων τὴν διήγησιν τῆς χθεσινῆς ἐπισκέψεως, καὶ ἐγένετο σκυθρωπὸς ὅταν ἔμαθε τὰ περὶ τοῦ δάσους τοῦ Σιότου.

— Καλὰ λοιπόν κάμνεις καὶ ἀναχωρεῖς, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ῥοκαβρόν· ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι ὀλίγας ἐλπίδας ἔχω ὑπὲρ τοῦ δικαίου σου. Γνωρίζω τὴν Ἀμερικανικὴν δικονομίαν· εἶναι ἀληθινὸς λαθούρινθος. Εἶσαι πτωχός, ἔχεις ἐναντίον σου μὲν τοὺς δικαστὰς, τοὺς ἄρκωτοὺς, τοὺς δικηγόρους, ὅλην τὴν λαὸν ὅστις ἐσπετερίσθη τὴν ἰδιοκτησίαν σου, ὑπὲρ σου δὲ μόνον τὸ δίκαιόν σου· ἀλλὰ τὸ δίκαιον δὲν πολυαξίζει. Μὴν ἀπελπίζεσαι ὁμως· πιθανὸν νὰ εὕρῃς ἐκ θαύματος δικαιοσύνην, διότι ἡ θεία πρόνοια μᾶς βοηθεῖ ἐνίοτε. Ὅπως δὴ ποτε, καλὸν νὰ δοκιμάσωμεν. Ἡ πάλη αὕτη ἐνός ἀνθρώπου πρὸς ὀλόκληρον λαὸν εἶναι ἀξία γενναίας καρδίας, καὶ ἂν δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ μείνω εἰς Μοντρέαλ θὰ ἠρχόμεν νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὴν ἠρωϊκὴν αὐτὴν μονομαχίαν. Εἶτε πλούσιος εἶτε πτωχός, ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε φίλος σου, καὶ ἴσως, τίς οἶδε; σὲ φανῶ καὶ ὠρέλιμος.

Μετὰ μικρὸν ἐφάνη ἡ ὠραία Βαλεντίνη Ῥοκαβρόν. Τὸ μειδιάματά της, ὅμοιον μὲ τὸν ἥλιον τὸν δικασκιδάζοντα τὰ νέφη, ἐπανέφερε τὴν ἰλαρότητα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βουσσού, Ἐπανέλαβε δὲ καὶ αὐτὴ μὲ

πολλήν χάριν τὰς προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, διότι ἡ φιλοξενία εἶναι ἰδιόζουσα τῶν Καναδῶν ἀρετὴ. Δύο ὥρας διήρκεσεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ φίλου μας χωρὶς νὰ τὰς αἰσθανθῆ. Ἐξελθὼν δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Scioto-Town, συντροφευθεὶς μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἀναχωρήσεως ἀπὸ τὸν Καναδόν. Ἐνῶ δὲ οὗτος ἤτοιμαζέτο νὰ ἐπιστρέψῃ:

— Ποῦ εἶναι, ἠρώτησε, τὰ ὄπλα σου;

— Δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ὁ Βουσσὺς.

— Δὲν ἔχεις; πηγαίνει πρὸς Δυσμάς καὶ δὲν ἔχεις οὔτε revolver οὔτε bowie-knife διὰ νὰ σε σέβωνται (*);

— ὦ! ὁ διάβολος δὲν εἶναι μαῦρος ὅσον τὸν ζωγραφίζουν.

— Ἐνθυμοῦ, φίλε μου, τὸ ἐξῆς ὑπάγεις εἰς τόπον ἐχθρικόν, πρόσχε λοιπόν. Ὅμιλεῖ ὀλίγα καὶ κράτει πάντοτε τὸ κοντάκιον ἐνὸς revolver. Ἐπιβεβαίως ὅτι θὰ σε ἐμπλέξουν εἰς ἐριδας, καὶ ὅτι θὰ ἔγῃς ἐναντίον σου τὸν κόσμον ὅλον. Ὅλοι οἱ κἄτοικοι τῆς πόλεως εἶναι χρεωφειλέται σου· καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, μία μαχαιριὰ εἶναι ἐξόφλησις. Ἐάν πάθῃς, ποῖος θὰ φροντίσῃ διὰ σέ, ποῖος θὰ καταδιώξῃ τὸν φονέα; Ὅσοι τὸν ἰδοῦν θὰ κλείσουν τὰ μάτια των. Θὰ σε θάψουν ὑπὸ δένδρα σχοίνων, καὶ τὸ μνημόσυόν σου ἀπαλεσθήσεται μετ' ἧχου.

— Εἶναι λοιπόν ληστῶν τόπος τὸ Ὄϊον;

— Ὅχι· εἶναι τόπος κηλλιεργημένος, κατοικημένος, ἔχων δρόμους σιδηροῦς περιστοτέρους ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅλοι ἠξεύρουν νὰ διαβάξουν, νὰ γράφουν καὶ νὰ λογαριάζουν, μάλιστα νὰ λογαριάζουν τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ὑπάρχει ὠρικότερον μέρος ὑπὸ τὸν ἥλιον. Κατὰ δυστυχίαν ὁμοίως οἱ κάτοικοι ἀγαποῦν τὰς δίκας, ὡς καταγόμενοι ἀπὸ Ἀγγλοῦς. Αἱ δίκαι γεννοῦν ἐριδας, αἱ ἐριδαὶ μάχας, καὶ αἱ μάχαι φόνους. Ὅλοι εἶναι ὠπλισμένοι, καὶ σπάνιον εἶναι ὅταν τις φάγῃ ἕνα γρόνθον, νὰ μὴν τὸν πληρώσῃ μὲ μίαν μαχαιριάν. Ἐνεκα τούτου συμβαίνουν θάνατοι διὰ τοὺς ὁποίους κινεῖς δὲν φροντίζει, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ φονευθεὶς ἀνάγκη εἰς πλουσίαν καὶ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ δικασταὶ εἶναι ἐκλέξιοι, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς· οὗτοι δὲ ἐκλέγουν ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι συνέπραξαν εἰς τὸ νὰ κερδήσουν τὴν δίκην των. Πλὴν τούτου ἠξευρε ὅτι τὰ τάλλαρα εἶναι σπάνια, καὶ ὅτι εἶναι πολλὰ εὐχάριστον εἰς ἕνα δικαστὴν νὰ κερδαίνῃ τὸν ἄρτυν τοῦ προφέρων μίαν μόνην λέξιν· ἀθῶος. Καὶ τρώντι, πρὸς τί ἂν ὁ φονεὺς κρεμασθῇ ἢ ὄχι; ὁ θάνατος τοῦ ἐνόχου δὲν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν τὸν φονευθέντα· ἐξ ἐναντίας, προσθῆται εἰς τὴν παθοῦσαν οἰκογένειαν ἄλλην μίαν. Εἶναι τόσον ἐπικερδὲς νὰ κάμῃ τις χάριν!

— Καὶ ὁ νόμος τοῦ Λόντς;

— Ναι· ἤρχισεν νὰ ἐκτελεῖται καὶ αὐτὴ ἡ συνή-

(*) Revolver ὀνομάζονται, ὡς γνωστόν, τὰ πρό τινων ἐτῶν εὐερέντα πολυκαννα πιστόλια, καὶ bowie-knife μάχαιρα μὲ δάκην πλατεῖα καὶ κοπιεραὶ, δι' ὧν οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν μερῶν τῆς Ἀμερικῆς λύουσι συνήθως τὰς ἐριδας των.

θεια, ἡ ὁποία θὰ γαίνη μετ' ὀλίγον γενικωτέρα· ἀλλὰ νομίζει, ὅτι ὁ δικαστὴς Λόντς εἶναι ἀλάνθιστος; Προτιμᾷς νὰ σε κρίνωσιν ἐντὸς δέκα λεπτῶν εἰς τὴν ἀγορὰν πεντακόσιοι ἢ ἑξακόσιοι ἄνθρωποι συρίζοντες καὶ θαύζοντες ἀντὶ ν' ἀκούσων τὴν ὑπεράσπισίν σου, ἢ νὰ σε δικάσῃ ἕνας διεφθαρμένος δικαστὴς; Τὸ κατ' ἐμέ, ἂν μὲ συγχωρηθῇ νὰ ἐκλέξω, θὰ προτιμήσω τὴν διεφθορὰν τοῦ δικαστοῦ ἀπὸ τὴν κτηνωδίαν τοῦ ὄχλου.

— Δὲν εἶσαι, βλέπω, ὁπαδὸς τῆς δημοκρατίας.

— Εἶμι, φίλε μου, ὅσον δὲν ὑποθέτεις· ἀλλὰ βδελύττομαι τὴν τυραννίαν τοῦ ἀμαθοῦς ὄχλου. Βεβαίως τὰ ἐλαττώματα περὶ τῶν ὁποίων σε ὀμιλῶ δὲν εἶναι ἔμφοτα εἰς τὴν δημοκρατίαν. Ἡμπεροῦν νὰ χωρισθῶν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ στοχάζομαι ὅτι θὰ γαίνη· ἀλλ' ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν, ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας. Διὰ τοῦτο, φίλτατέ μου ἐξῆδελφε, σε συμβουλεύω νὰ εἶσαι φρόνιμος, νὰ μὴ βάλλῃς βᾶσιν εἰμὴ εἰς σέ αὐτόν, ν' ἀποφεύγῃς τὰς ἐριδας, καὶ ἂν δὲν ἠμπορῆς νὰ τὰς ἀποφύγῃς ὅλως διόλου, ν' ἀποφεύγῃς τοῦλάχιστον τοὺς ἀνακριτάς, τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ πᾶν εἶδος δικαστῶν. Δάμβανε μόνος τὸ δίκαιόν σου· τοῦτο εἶναι τὸ ἀσφαλέςτερον. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔθιμον, καὶ ὡς ἠξεύρεις, πρέπει νὰ σεβώμεθα τὰ ἔθιμα ἐκάστου τόπου. Ὑγιαίνει. Λάβε τὸ revolver τοῦτο καὶ τοῦτο τὸ bowie-knife· μὴν τὰ μεταχειρισθῆς εἰμὴ εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάγκην, ἀλλὰ τότε κτύπα. Καλῆτερα νὰ φονεύσῃς σὺ τὸν διάβολον παρά νὰ σε φονεύσῃ αὐτός. Θὰ μ' εὔρης εἰς Μοντρέαλ.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐχωρίσθησαν οἱ δύο φίλοι· ἀλλ' ὁ Βουσσὺς ἦτο περιλυπός, διότι αἱ συμβουλαὶ τοῦ Ροκεδρὸν τὸν κατέταραξαν. Ἐλθὼν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, δύο λεύγε ἀπέχοντα τοῦ Scioto-Town, ἀνέβη εἰς ἄμαξαν συνοδοιπόρον ἔχων ἄνδρα πεντήκοντα περίπου καὶ πέντε ἐτῶν, ψαρομάλλην καὶ εὐπρόσωπον. Ἦτο δὲ οὗτος, ὡς ἐνόησεν, ὁ πατὴρ τῆς ὠραίας Κόρκης, ὁ Σαμουήλ Βουτερπλάυ.

(Ἔπεται συνέχια.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— 000 —

Giornale de l'assedio di Costantinopoli 1453 di Nicolò Barbaro P. V. Corredato di note e documenti per Enrico Cornst. Vienna. Libreria Tendler et comp. 1856. Ἦτο: ἡ ἡμερολόγιον τῆς ἐ. ἔτη 1453 πολιορκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Νικολάου Βαρβάρου, ἑνετοῦ πατρικίου ᾧ προσετέθησαν σημειώσεις τε καὶ ἐγγραφα ὑπὸ Ἐρρίκου Κορνέτου. Ἐν Βιέννῃ, 1856. (Κίς 8ον. ἐκ σελ. 82.)

(Τόλις. Ἰδὲ φολιάδ. 194 καὶ 195.)

Οἱ ἡμέτεροι ἐποιοῦν θαύματα ὑπερασπιζόμενοι, δηλαδὴ ἡμεῖς οἱ Ἑνετοί, τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ προμαχών· ἐκεῖ οἱ βρῆθέντες Τοῦρκοι ἐμάχοντο τρομερά· ἀλλὰ ματαίως ἦτο ἡ ἡμετέρα ἄμυνα, διότι ὁ αἰώνιος Θεὸς εἶχεν ἤδη ἐκδώσει τὴν ἀπόφασιν, ὅτι ἡ πόλις